

Sygn. akt	III AUa 233/14
------------------	-----------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **30 lipca 2014 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda (spr.)
	Sędziowie:	SSA Marta Pańczyk-Kujawska SSA Alicja Podczaska
	Protokolant	st.sekr.sądowy Małgorzata Leniar

po rozpoznaniu w dniu **30 lipca 2014 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **B. P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o rentę

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **10 grudnia 2013 r.** sygn. akt **IV U 1033/12**

oddala apelację

Sygn. Akt III AUa 233/14

UZASADNIENIE

Decyzją z 29 maja 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił B. P. ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podał, że wnioskodawca nie spełnił wszystkich warunków wymienionych w art. 57 i 58 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż

został wprawdzie uznany za częściowo niezdolnego do pracy, ale w ostatnim dziesięcioleciu przed powstaniem tej niezdolności nie udowodnił 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

W odwołaniu od powyższej decyzji skierowanym do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie B. P. domagał się jej zmiany i przyznanie prawa do renty.

W uzasadnieniu odwołania zarzucił organowi rentowemu błędne ustalenie daty powstania niezdolności do pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie po rozpoznaniu sprawy wyrokiem z 10 grudnia 2013r. oddalił odwołanie.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a przede wszystkim opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii, neurologii i reumatologii, którą w całości podzielił, Sąd Okręgowy ustalił, że niezdolność do pracy wnioskodawcy datuje się od 2011r. i tym samym nie spełnia on warunku wykazania co najmniej 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych w dziesięcioleciu przed powstaniem tej niezdolności.

Konsekwencją przesądzenia o powyższym było oddalenie odwołania, zaś w podstawie prawnej Sąd, obok przepisów prawa materialnego, powołał art. 477¹⁴ § 1 kpc.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego skierował do Sądu Apelacyjnego B. P..

Skarżący zarzucił:

- obrazę art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez ustalenie, że nie spełnia przesłanek do ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy,
- obrazę art. 12 ust. 1 i 3 powołanej wyżej ustawy poprzez ustalenie, że nie spełnia przesłanek do ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy,
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia polegający na ustaleniu, że niezdolność do pracy nie powstała przed 31 maja 1994r.,
- niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności faktycznych dla rozstrzygnięcia sprawy wskutek naruszenia przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 217 § 2 kpc w związku z art. 227 kpc, przez nie przeprowadzenie pełnego postępowania dowodowego, a w szczególności poprzez niedopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego z zakresu ortopedii na okoliczność ustalenia stanu zdrowia, czy jest chociażby częściowo niezdolny do pracy, a jeśli tak, to określenie charakteru tej niezdolności i czy niezdolność ta powstała przed 1994 rokiem, w sytuacji kiedy dowód ten miał istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy,
- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie obraży art. 233 § 1 kpc przez dokonanie oceny dowodów w sposób niewszechstronny, sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego, nasuwający zastrzeżenia z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania, albowiem z pominięciem dowodu z opinii sądowo – lekarskiej innego biegłego z zakresu ortopedii,
- obrazę art. 233 kpc poprzez całkowicie dowolną, sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego, zdrowym rozsądkiem i zasadami logicznego rozumowania ocenę materiału dowodowego, a w szczególności poprzez ustalenie, że nie spełnia przesłanek do ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Przy tak sformułowanych zarzutach B. P. wniósł o :

- zmianę zaskarżonego wyroku i ustalenie że przysługuje mu prawo renty z tytułu niezdolności do pracy,
- ewentualnie uchylenie wyroku oraz poprzedzającej go decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie uchylenie wyroku oraz poprzedzającej go decyzji i przekazanie sprawy do rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja B. P. jest całkowicie niezasadniona i jako taka podlega oddaleniu, bowiem wyrok Sądu Okręgowego jest wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu.

W istocie żaden z podniesionych w apelacji zarzutów nie zasługuje na uwzględnienie.

Spór w sprawie dotyczy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Stosownie do art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013r. poz. 1440) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl art. 58 ust. 1 warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej:

- 1) 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;
- 2) 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;
- 3) 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;
- 4) 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;
- 5) 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

2. Okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

Skarżący, urodzony (...) z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. 12 marca 2012r., dołączając do wniosku kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych.

Organ rentowy po uzyskaniu orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS, w którym jako datę powstania niezdolności do pracy wskazano 30 października 2011r., ustalił, że w dziesięcioleciu przed powstaniem niezdolności (tj. 31.10.2001r. – 30.10.2011r.) B. P. udowodnił 4 lata 5 miesięcy i 22 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Ustalenia te stanowiły podstawę wydania zaskarżonej w niniejszym postępowaniu decyzji.

Wnioskodawca w odwołaniu skierowanym do Sądu Okręgowego zakwestionował datę powstania niezdolności do pracy.

W takich okolicznościach wyjaśnienia wymagało, czy możliwe jest ustalenie wstecznej daty powstania niezdolności do pracy, co mogło wywołać skutek w postaci posiadania przez wnioskodawcę wymaganych okresów składkowych i nieskładkowych.

Spór co do daty powstania niezdolności do pracy rozstrzygnął Sąd I instancji, ustalając, że wnioskodawca jest wprawdzie częściowo niezdolny do pracy, ale z uwagi na datę powstania tej niezdolności, nie spełnia warunku posiadania wymaganych 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych zarówno w dziesięcioleciu przed złożeniem wniosku o rentę, jak i przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Trzeba stanowczo stwierdzić, że wyrok Sądu Okręgowego nie został wydany z zarzucanym mu naruszeniem tak prawa materialnego jak i procesowego.

W apelacji mocno podkreślony został zarzut sprzeczności ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Przypomnienia zatem wymaga, że sprzeczność istotnych dla rozstrzygnięcia ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału występuje w sytuacji, gdy zachodzi oceniona według zasad logiki i doświadczenia rozbieżność pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie, a wnioskami, do których doszedł sąd, przy czym strona podnosząca taki zarzut obowiązana jest wskazać, w czym dopatruje się tej sprzeczności.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy w celu wyjaśnienia istotnych w sprawie okoliczności odnoszących się do stopnia, charakteru i daty powstania niezdolności do pracy B. P., przeprowadził w wystarczającym zakresie i w sposób szczegółowy postępowanie dowodowe, zaś dowody ocenił w ramach zasady swobodnej oceny dowodów wynikającej z art. 233 § 1 kpc, nie przekraczając jej granic i czyniąc ustalenia, że wnioskodawca, pomimo występowania u niego częściowej niezdolności do pracy, ostatecznie nie spełnia wszystkich przesłanek do nabycia prawa do renty.

Sąd Okręgowy dążąc do wszechstronnego wyjaśnienia sprawy i korzystając z przysługujących mu uprawnień, poddał kontroli decyzję ZUS poprzez przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych sądowych lekarzy: ortopedy – traumatologa, neurologa i reumatologa. Biegli po ustaleniu, że wnioskodawca od 10 lat jest leczony z powodu choroby zwyrodnieniowej bioder i w latach 2009 – 2011 wykonano u niego zabieg całkowitej wymiany stawów biodrowych, zgodnie uznali, że z tego powodu jest on częściowo niezdolny do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W opinii uzupełniającej ortopeda – traumatolog podał, że tak określona niezdolność do pracy powstała w 2011r. i brak jest podstaw do przyjęcia innej daty – roku 1994. Wyjaśnił, że zabiegi operacyjne przeprowadzone zostały w 2009r. i 2011r., zaś dokumentacja medyczna wskazuje na leczenie ambulatoryjne z powodu choroby zwyrodnieniowej bioder od 2004r.

Sąd Apelacyjny ocenę mocy i wiarygodności opinii dokonaną przez Sąd I instancji podziela i akceptuje.

Opinie w zakresie wystarczającym do rozstrzygnięcia wyjaśniły sporną kwestię daty powstania niezdolności do pracy wnioskodawcy i są przekonujące. Wnioski końcowe zostały uzasadnione, a nie bez znaczenia jest także fakt, że wszyscy oceniający stan zdrowia wnioskodawcy i stopień naruszenia sprawności organizmu sięgający częściowej niezdolności do pracy lekarze byli zgodni co do daty powstania tej niezdolności.

Nie zachodziła też potrzeba uzupełniania postępowania dowodowego o kolejną opinię innego biegłego, skoro sporna w sprawie kwestia została należycie wyjaśniona.

Zgodnie z utrwalonym już orzecznictwem sądów powszechnych i Sądu Najwyższego, sąd nie ma obowiązku uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych tak długo aż strona udowodni swoje racje, jeżeli przeprowadzone postępowanie jest wystarczające dla rozstrzygnięcia sporu.

W przedmiotowej sprawie przekonanie wnioskodawcy o występującej u niego niezdolności do pracy już w 1994r. najwyraźniej wynika z subiektywnego przekonania nie popartego żadnymi dowodami.

Ostatecznie zatem podniesione w apelacji zarzuty i przytoczone na ich uzasadnienie twierdzenia ocenić trzeba jako nieuprawnioną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji i dlatego orzekł o jej oddaleniu stosownie do art. 385 kpc.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

(...)